

Arrest

nr. 287 747 van 18 april 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. HEYVAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ NINOVE op 17 december 2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te hetend);

Naam: N.

Voornaam: J.

[...]

Nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Uit het dossier blijkt dat betrokkene het voornemen heeft om te huwen met mevrouw F. N. L. E. op 21 januari 2023. Er loopt thans een onderzoek met betrekking tot dit voorgenomen huwelijk. De intentie van betrokkene om te huwen geeft hem geen recht op een automatisch verblijf. Betrokkene kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen met oog op het huwelijk. De sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied stellen hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Gedurende de tijd die nodig is om zich in regel te stellen, kan betrokkene met zijn verloofde een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker leidt een enig middel af uit de schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht en het recht om gehoord te worden als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Hij zet het middel als volgt uiteen:

"3.1 Principes

[6] De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid. 1° Vreemdelingenwet.

Naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, mag of moet de minister of zijn gemachtigde een bevel geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Zo mag er dus geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Een bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook geenszins een automatisch gevolg van het zich bevinden in een het Rijk zonder houder te zijn van een verblijfstitel.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dient in overeenstemming te zijn met de algemene rechtsbeginselen en de fundamentele mensenrechten en dient bovendien afdoende gemotiveerd te zijn.

[7] De zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid ten eerste de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier behoorlijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van alle relevante gegevens een beslissing kan nemen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding en de beoordeling van de feiten vereist onder meer dat de overheid geen ernstige maatregel neemt die is gegrond op het persoonlijk gedrag van een rechtsonderhorige en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder eerst aan de betrokkene de mogelijkheid te bieden om haar standpunt te doen kennen (RvS 14 februari 2012, nr. 217.932).

[8] Het hoorrecht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. M. § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § (46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida § 36).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van het Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §.81: HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §31).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft dit recht het doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

[9] Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt dat: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

3.2 Toegepast

[10] Verzoeker meent dat bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het recht om gehoord te worden en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur geschonden worden, omdat verwerende partij, door haar niet te horen omtrent alle relevante feiten, geen rekening heeft gehouden met het feit dat op 10 mei 2021 een aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd ingediend.

Overeenkomstig het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest, had verzoeker hierover gehoord moeten worden voordat jegens hem een bevel om het grondgebied te verlaten, had genomen kunnen worden.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Hieruit volgt dat een individueel onderzoek noodzakelijk is.

Ook op deze grond had verzoeker in staat gesteld moeten worden om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te kunnen maken in het kader van de administratieve procedure waarbij haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Anders zou deze verplichting geen nuttig effect kennen.

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verzoeker door de gemachtigde op dienstige wijze werd gehoord voordat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Verwerende partij had zich ervan moeten vrijwaren dat, gelet op het feit dat het op de hoogte was van de relatie van verzoeker en zijn partner en het voornemen om deze relatie te bestendigen, er geen andere elementen waren die van belang hadden kunnen zijn bij het nemen van de bestreden beslissing, zoals in casu het gegeven dat verzoeker reeds sinds 2001 in België verblijft en er een aanvraag tot machtiging van verblijf gebaseerd op artikel 9bis Vreemdelingenwet hangende is.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat, door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, verwerende partij de wettelijke bepalingen en beginselen gevisieerd in het middel heeft geschonden, met name artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

[11] In casu heeft het niet horen van verzoeker hem, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, de mogelijkheid ontzegd om zich te verweren waardoor de administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben.

Als ze deze had kunnen aanvoeren, vormde zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf namelijk een specifieke omstandigheid die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden.

Het staat vast dat verzoeker sinds 2001 in België is en in dat kader een zekere mate van duurzame inburgering en integratie had kunnen laten gelden die eveneens de kern vormen van deze aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Verzoeker meent dat dit een element is dat had onderzocht moeten worden indien hij op rechtsgeldige wijze gehoord was en dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden. Door haar niet dienstig te horen, waardoor verzoeker deze elementen niet kon laten gelden is verwerende partij onvoldoende tegemoet gekomen aan de beoordeling die het had moeten voeren in het licht van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De naleving van de hoorplicht had er dus mogelijks toe kunnen leiden dat verwerende partij een andersluidende beslissing had genomen, zodat een schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht voldoende aangetoond is.

[12] De bestreden beslissing houdt eveneens onvoldoende rekening met het gezins- en familieleven van verzoeker in het licht van artikel 8 EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak

van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

[13] In casu houdt verwerende partij in de bestreden beslissing louter rekening met het voornemen van verzoeker en haar partner om te huwen, zonder rekening te houden met het feit dat verzoeker eveneens meer dan 20 jaar in België is en op 10 mei 2021 een aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend.

Hoewel de bescherming van artikel 8 EVRM niet absoluut is, kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen niettemin aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door die bepaling, hetgeen in casu het geval is.

Op basis van de rechtspraak van het EHRM had verwerende partij moeten onderzoeken of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om verzoeker op het grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

In het kader van een redelijke afweging worden hadden een aantal elementen in rekening genomen moeten worden, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, waarbij in casu het feit dat verzoeker meer dan twintig jaar in België is, het voornemen heeft om te huwen met een Belgische vrouw en een regularisatievraag lopende heeft, de meest doorslaggevende elementen zijn. In geval van terugkeer zou er niet alleen een de facto verbreking plaatsvinden van het familie- en gezinsleven, aangezien zijn partner, een legaal in België verblijvende Belgische vrouw is en aldus hier haar privé- en professioneel leven onderhoudt zodat zij in de onmogelijkheid verkeert om verzoeker naar zijn land van herkomst te vergezellen, waar zij bovendien over geen enkel verblijfsrecht beschikt, maar ook een verbreking van het privéleven van verzoeker gelet op de lange duur van zijn verblijf en de lopende regularisatieaanvraag.

Verzoeker toont hiermee aan dat zijn privé-, familie- én gezinsleven, door het voornemen te huwen én de lopende aanvraag tot machtiging tot verblijf, een hinderpaal vormt om dit in de zin van artikel 8 EVRM

effectief verder te zetten bij verwijdering van het Belgische grondgebied, wat een disproportionele inmenging in deze door artikel 8 EVRM beschermde rechten vormt.

In casu is er dan ook sprake van een schending van de motiveringsverplichting en van artikel 8 van het EVRM nu verwerende partij faalt op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken, en geen rekening houdt met de ingediende en lopende aanvraag tot machtiging van verblijf.

Bovendien houdt het bevel om het grondgebied te verlaten in dat verzoeker, die meent buitengewone omstandigheden aan te kunnen voeren in de aanvraag tot machtiging tot verblijf waardoor een machtiging tot verblijf niet vanuit zijn land van herkomst kon ingediend worden, wat vooralsnog niet beoordeeld werd, gedwongen wordt de uitkomst van deze procedure buiten België af te wachten.

[14] Er dient te worden vastgesteld de bestreden beslissing artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht en het recht om gehoord te worden als algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur en dient dan ook te worden vernietigd.”

2.2. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de niet betwiste vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder een geldig visum of verblijfstitel.

Verzoeker voert aan dat geen individueel onderzoek is gevoerd zoals dit is vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangezien onvoldoende rekening is gehouden met zijn gezins- en familielevens, waardoor tevens artikel 8 van het EVRM is geschonden. Dienaangaande stelt hij in eerste instantie dat hij niet werd gehoord en in tweede instantie dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij op 10 mei 2021 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Uit het “administratief rapport illegaal verblijf” blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing wel degelijk werd gehoord in het licht van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden. Zo werd verzoeker gevraagd of hij elementen kenbaar wilde maken met betrekking tot de rechtmatigheid van zijn verblijf, zijn familie- en gezinsleven en zijn gezondheidstoestand, en werd hem gevraagd of er nog andere elementen waren die zijn onmiddellijke terugkeer in de weg zouden staan. Verzoeker, die uitsluitend heeft verwezen naar zijn huwelijkspartner in spé, kan derhalve niet staande houden dat hij niet op dienstige wijze werd gehoord.

Waar verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij op 10 mei 2021 een aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend die nog hangend is, stelt de Raad vast dat hij daarover niets had verklaard toen hij werd gehoord en dat uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat deze aanvraag inmiddels heeft geresulteerd in een beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van deze aanvraag. Verzoeker heeft dus geen belang bij zijn grief dat niet uitdrukkelijk naar deze aanvraag werd verwezen. Hoe dan ook: waar verzoeker erop alludeert dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven gelet op de toentertijd nog hangende aanvraag op grond van artikel 9bis, dient opgemerkt te worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946 en RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626), tenminste voor zover rekening wordt gehouden met de individuele

situatie van de betrokkene in het licht van de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 7 van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het komt dus aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat dit niet het geval is.

Verzoeker voert, zoals reeds gesteld, de schending aan van artikel 8 van het EVRM en stelt dat geen deugdelijke belangenafweging heeft plaatsgevonden in het licht van zijn gezins- en familielevens.

Volgens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. De verwijzing, in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, naar het gezins- en familielevens van de betrokken vreemdeling waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering is een weerspiegeling van deze bepaling.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De verwerende partij motiveert als volgt in de bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Uit het dossier blijkt dat betrokkene het voornemen heeft om te huwen met mevrouw F. N. L. E. op 21 januari 2023. Er loopt thans een onderzoek met betrekking tot dit voorgenomen huwelijk. De intentie van betrokkene om te huwen geeft hem geen recht op een automatisch verblijf. Betrokkene kan naar zijn land terugkeren om een visum te krijgen met oog op het huwelijk. De sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied stellen hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Gedurende de tijd die nodig is om zich in regel te stellen, kan betrokkene met zijn verloofde een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Waar verzoeker betoogt dat geen redelijke belangenafweging is gebeurd, kan hij gelet op deze motivering niet worden gevolgd.

Het komt derhalve aan verzoeker toe om aan te tonen dat er alsnog een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er in dat verband op dat aangezien verzoeker nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om hem op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland

heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Verzoeker beroept zich op zijn gezinsleven met zijn Belgische partner, met wie hij voornemens is te huwen. Hij stelt dat in geval van terugkeer er een de facto verbreking zou plaatsvinden van het familie- en gezinsleven, aangezien zijn partner, een legaal in België verblijvende Belgische vrouw is en aldus hier haar privé- en professioneel leven onderhoudt zodat zij in de onmogelijkheid verkeert om verzoeker naar zijn land van herkomst te vergezellen, waar zij bovendien over geen enkel verblijfsrecht beschikt. Hij meent dat deze elementen een hinderpaal vormen om zijn gezinsleven effectief verder te zetten bij verwijdering.

De Raad merkt op dat verzoeker hiermee nog geen uitzonderlijke omstandigheden, zoals hierboven uiteengezet, aantoont. De verwerende partij heeft er immers terecht op gewezen dat de intentie om te huwen verzoeker geen recht op een automatisch verblijf geeft en dat verzoeker naar zijn land kan terugkeren om een visum te krijgen met oog op het huwelijk. Het EHRM stelt in dat verband dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Waar verzoeker betoogt dat zijn partner hem niet kan vergezellen naar zijn land van herkomst en dit een hinderpaal vormt voor de effectieve uitoefening van zijn gezinsleven, gaat hij voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing, met name dat verzoeker, gedurende de tijd die nodig is om zich in regel te stellen, met zijn verloofde een band kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Verzoeker laat deze motivering ongemoeid en gaat eraan voorbij dat de beslissing tot verwijdering aldus geen definitieve verwijdering inhoudt van verzoeker van het grondgebied doch slechts een tijdelijke scheiding van zijn partner betekent. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat zijn partner geen verblijfsrecht kan bekomen voor korte bezoeken in het land van herkomst gedurende deze tijdelijke scheiding.

Verzoeker beroept zich ook nog op zijn privéleven. Hij wijst op het feit dat hij meer dan 20 jaar in België is, dat hij daardoor een zekere mate van inburgering en integratie kan laten gelden. Hij betoogt dat in geval van terugkeer een verbreking van zijn privéleven zou plaatsvinden.

De Raad stelt vast dat luidens de bestreden beslissing de verwerende partij wel degelijk heeft rekening gehouden met verzoekers verblijf in België, met name waar zij motiveert dat de sociale relaties die verzoeker gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrijstellen van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker toont niet aan dat dit kennelijk onredelijk is, of in strijd met artikel 8 van het EVRM. Immers, aangezien verzoeker nooit werd gemachtigd tot verblijf kon hij er immers niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren, en bovendien kan er nogmaals op worden gewezen dat staten volgens het EHRM het recht hebben om te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland enerzijds, en dat het in casu slechts gaat om een tijdelijke scheiding, nu de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om zich terug naar België te begeven eens hij zich in regel heeft gesteld met de migratiewetgeving. De normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door verzoekers verblijf kan niet als voldoende worden beschouwd om aannemelijk te maken dat er in casu uitzonderlijke omstandigheden zouden voorliggen die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer. Het loutere feit dat verzoeker een regularisatieaanvraag had ingediend die op het moment van de bestreden beslissing nog niet beoordeeld was, doet hieraan geen afbreuk om de hiervoor reeds vermelde redenen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM werd niet aangetoond; een kennelijk onredelijke belangenafweging of een motiveringsgebrek in het licht van deze bepaling evenmin.

Gelet op hetgeen hiervoor al werd gesteld inzake de link tussen artikel 8 van het EVRM en de verwijzing naar het gezins- en familieleven in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maakt verzoeker evenmin een schending van deze laatste bepaling aannemelijk, temeer nu hij geen bezwaren oppert inzake het hoger belang van het kind en zijn gezondheidstoestand, als elementen waarmee ook rekening moet worden gehouden.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, noch dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, laat hij na om deze vermeende schending verder toe te lichten, waardoor dit middelonderdeel onontvankelijk is.

2.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS